

Arrest

nr. 236 106 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 21 februari 2020 waaruit blijkt dat de voorzitter aan de verwerende partij vraagt een schriftelijk verslag op te stellen conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en dat de zaak opnieuw wordt opgeroepen.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 28 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 februari 2019.

1.3. Op 27 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling bij UNRWA te zijn. U bent geboren in Bethlehem, maar woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Gaza altijd in Khan Younis. Eerst woonde u er in het vluchtelingenkamp Al-Aqqad, maar nu uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Al-Namsawi. Daar bleef u wonen tot aan uw vertrek uit Gaza. U heeft gestudeerd aan de Vrije Universiteit van Al-Quds in Khan Younis, waar u in 2010 uw diploma behaalde in de afdeling onderwijs van de lagere school. U heeft nooit gewerkt in Gaza. In 2011 huwde u met F.(...) S.(...) N.(...) A.(...) F.(...), samen hebben jullie twee dochters: Ali.(...) en Ale.(...). Zowel uw echtgenoot als uw dochters verblijven nog steeds in Gaza. Ongeveer zeven maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dienden uw echtgenoot en kinderen omwille van de problemen te verhuizen van de wijk Al-Namsawi naar het huis van zijn vader, in Blok G, te Khan Younis.

Uw broer M.(...) studeerde sport aan de Al-Aqsa Universiteit in Gaza. Tijdens zijn studies had hij een meisje leren kennen, K.(...) K.(...). K.(...) haar familie had echter een grote verantwoordelijkheid en invloed binnen Al-Qassam, zo was haar oom Ka.(...) K.(...) een grote officier bij Al-Qassam. M.(...) en K.(...) werden echter verliefd op elkaar en waren een relatie begonnen. K.(...) haar familie was echter radicaal en volgens de tradities en het geloof was zo'n relatie echter niet toegelaten en een grote schande. In maart 2012 zaten M.(...) en K.(...) samen op het strand, waar iemand hen gezien had en dit vervolgens doorverteld had aan de familie van K.(...). Nadat zij betrapt waren, werd K.(...) vergiftigd. Om deze reden werd zij naar het ziekenhuis overgebracht, waar ze haar konden helpen. Haar oom Ka.(...) zou hierop echter naar het ziekenhuis zijn gegaan en K.(...) daar doodgeschoten hebben omdat zij, volgens hem, de familie tot schande gebracht had. Vervolgens werd uw broer M.(...) gearresteerd en in de gevangenis opgesloten. Tijdens zijn vasthouding zou hij mishandeld en bedreigd zijn geweest. Na ongeveer drie jaar in de gevangenis gezeten te hebben, zou uw broer uiteindelijk zijn kunnen vluchten uit de gevangenis. Omdat u op het moment van de feiten een intensieve ivfbehandeling onderging, wou niemand u het slechte nieuws over broer vertellen en bent u ook niet goed op de hoogte van wat er met M.(...) gebeurd is. U zou M.(...) sinds maart 2012 niet meer gezien hebben, u had vernomen dat hij zich na zijn ontsnapping uit de gevangenis ergens schuil gehouden had en dat hij Gaza in 2016 verlaten had. Omwille van de problemen van M.(...) werd ook uw familie de hele tijd lastiggevallen, waardoor zij begin 2017 besloten te verhuizen.

Uw woning bevond zich boven het huis van één van de verwanten van K.(...) K.(...), waardoor de familie van K.(...) vermoedde dat K.(...) en M.(...) elkaar door u hadden leren kennen en u ontmoetingen tussen hen bij u thuis georganiseerd had. U had echter niets met hun relatie te maken en had het meisje ook nooit gezien. Vanaf februari 2018 begon de familie van K.(...) u echter ook lastig te vallen. Zij begonnen vuurtjes te maken voor uw huis, te kloppen op uw deur en allerlei vuile woorden naar u te roepen. Ook riepen ze dat ze wraak gingen nemen op u omdat uw broer gevlucht was, zo zeiden ze bijvoorbeeld dat u de volgende ging zijn die vermoord zou worden. In eerste instantie bleef het bij deze dreigementen. In mei 2018 was u echter gewoon met uw dochters op straat aan het wandelen, toen op een gegeven moment een auto met hoge snelheid op u afgereden kwam. U ging opzij om de auto te vermijden, maar de auto stopte exact naast u en de persoon in de auto zei tegen u “wij kunnen jou makkelijk vermoorden, maar je hebt geluk dat die twee meisje bij jou zijn. Beschouw dit als dreigement, de volgende keer wordt je vermoord”. Na dit incident ging u terug naar huis en in de periode daarna bleef men u lastigvallen bij u thuis, ze bleven op uw deur kloppen en vuile woorden roepen. U had verschillende keren aangifte proberen te doen van de feiten, maar telkens weigerde het politiekantoor uw aangifte.

U kon dit alles verdragen omdat u de hoop had dat zij hier op een dag mee zouden stoppen. Op een gegeven moment kwam uw buurvrouw, een van de verwanten van de familie K.(...), echter naar u toen

om u te verwittigen dat u hun volgende doelwit zou zijn. Vanaf dat moment dacht u dat het jammer zou zijn dat ze u zouden vermoorden en uw dochters alleen zouden achterblijven. U dacht dat zolang u de bescherming niet kon krijgen van uw eigen land, u het beter elders kon gaan zoeken. In juli 2018 besloot u uw eigen woning te verlaten en naar het huis van uw schoonouders in Blok G, Khan Younis, te vluchten en daar uw vertrek uit Gaza voor te bereiden. Op 15 augustus 2018 besloot u Gaza uiteindelijk definitief te verlaten. Via de grensovergang van Rafah reisde u naar Egypte, vanwaar u met het vliegtuig verder reisde naar Turkije. Van Turkije reisde u naar Griekenland, waar u vervolgens met een vals paspoort het vliegtuig nam naar België. U kwam hier aan op 25 augustus 2018 en diende hier op 19 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Omwille van zijn problemen zou uw broer M.(...) (S.(...) M.(...) MS - CG X en OV X) Gaza reeds in 2016 verlaten hebben. Na zijn vertrek uit Gaza reisde hij naar België en heeft hij hier, net zoals u, een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: identiteitskaart, een attest van UNRWA, uw UNRWA-kaart en uw geboorteakte. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: de geboorteakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw dochters, uw huwelijksakte en een kopie van één pagina uit uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook, zo legt u een attest van UNRWA en uw UNRWA-registratiekaart voor, geeft u aan dat u bij de UNRWA geregistreerd bent als vluchteling van 1948 en u ook medische hulp voor u en uw kinderen kreeg van UNRWA (CGVS, p. 4 en 13). Er dient dus onderzocht of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG - Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]".

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u Gaza verlaten had omwille van problemen die u gekend zou hebben met de familie van K.(...) K.(...) nadat uw broer Gaza verlaten had. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt vooreerst dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op vluchtmotieven die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat uw broer S.(...) M.(...) MS (CG X en OV X) in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had aangehaald. In hoofde van uw broer werd echter reeds geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem aangehaalde asielmotieven. In zijn beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u Gaza verlaten had omwille van problemen die u gekend zou hebben met de familie van K.(...) K.(...). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u en K.(...) elkaar op 22 maart 2012 op de universiteit ontmoet hadden, K.(...) hierna naar huis ging en daar later door haar oom werd vergiftigd. U verklaarde ook dat u, nadat jullie afscheid genomen hadden en u de universiteit verliet, door een auto meegenomen werd naar een begraafplaats en u daar in elkaar werd geslagen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u samen met K.(...) op het strand zat, 500 meter van de universiteit, en jullie samen zaten toen een jeep met zes mannen aangereden kwam en zij op dat moment zowel u als K.(...) meenamen (CGVS, p. 19-20). Daarenboven verklaarde u bij de DVZ enkel dat u op de begraafplaats geslagen werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals benadrukte dat ze u toen ook met een mes in uw buik gestoken hadden (CGVS, p. 19-21). Het is bijzonder opvallend dat u doorheen uw verhaal dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er op 22 maart 2012 gebeurd zou zijn. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat een verzoeningscommissie het probleem had proberen oplossen toen u in de gevangenis zat, maar dit niet lukte en zij telkens uit de gevangenis weggestuurd werden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is hoogst opmerkelijk dat u bij de DVZ beweerde dat zij telkens uit de gevangenis weggestuurd werden, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat niemand van uw familie tijdens uw vasthouding iets over u wist en u op geen enkel moment aanhaalde dat een verzoeningscommissie zelfs naar de gevangenis gekomen was (CGVS, p. 19).

Hiernaast verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook dat u in 2012 naar de familie van uw moeder gevlucht was en u in augustus 2016 naar een neef van uw moeder ging die aan de grens woonde (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat u van augustus 2012 tot begin oktober 2016 bij een neef van uw moeder in Beit

Hanoun verbleef en u begin oktober 2016 naar Rafah ging, waar uw broer S.(...) voor u een huis gehuurd had (CGVS, p. 8-11). Dat u ook over uw laatste verblijfplaatsen in Gaza dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt is hoogst opmerkelijk. Eveneens is het opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie beweerde dat u in 2016 bij verstek veroordeeld werd tot een celstraf van vijf jaar en u de timing hiervan later corrigeerde naar midden 2017 (CGVS, p. 29). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers dat u eind 2014-begin 2015 veroordeeld werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Hiermee geconfronteerd stelt u in eerste instantie dat u zich mogelijk vergist heeft met de cijfers, maar beweert u vervolgens dat het proces begonnen was in 2014-2015 en het vonnis in 2017 werd uitgesproken (CGVS, p. 29). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers niet dat het proces eind 2014-begin 2015 opgestart werd, maar wel degelijk dat u toen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Daarenboven gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw eerder interview bij de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3).

Ten tweede kan er ook wat betreft de woonplaats van uw ouders een discrepantie waargenomen worden tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat uw ouders in 2016 omwille van uw problemen verhuisd waren van hun woning in Khan Younis naar het huis van uw grootouders in Al-Wosta, u geeft hier immers bij aan dat zij verhuisd waren omdat Ka.(...) K.(...) hen bleef lastigvallen (CGVS, p. 4-5 en 26). In dat opzicht is het bijzonder opvallend dat u tijdens uw interview bij de DVZ, dd. 6 februari 2018, aangeeft dat uw ouders nog altijd in de Amal wijk te Khan Younis, in het ouderlijk huis, woonden (zie Verklaring DVZ, dd. 6 februari 2018, p. 5). Dat u bij de DVZ met geen woord repte over de verhuis van uw ouders en u verklaarde dat zij nog steeds in Khan Younis woonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde kan er ook nog een grote discrepantie waargenomen worden tussen de verklaringen die u en uw zus (S.(...) H.(...) M.(...) S.(...), CG 18/18810 en OV 8.697.188) in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming afgelegd hebben. Waar u beweert dat uw relatie met K.(...) K.(...) enkel een vriendschappelijke relatie was en er absoluut geen sprake was van een liefdesrelatie (CGVS, p. 19-20), beweert uw zus H.(...) dat u en K.(...) K.(...) verliefd waren op elkaar en een relatie hadden (CGVS S.(...) H.(...) M.(...) S.(...), p. 16-18). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw zus onderling dermate uiteenlopende verklaringen afleggen over een dergelijk cruciaal element van jullie asielrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw zus onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hoewel uw zus niet rechtstreeks betrokken was bij uw vriendschap met K.(...), kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat zij op de hoogte is van welk soort relatie jullie hadden. De problemen van uw zus zouden immers volledig voortvloeien uit uw problemen met de familie van K.(...).

Daarenboven is het ook hoogst opmerkelijk dat uw zus beweert dat u in Gaza in maart 2012 gearresteerd werd en u vervolgens ongeveer drie jaar vastgehouden werd in een gevangenis (CGVS S.(...) H.(...) M.(...) S.(...), p. 18), terwijl u aangeeft dat u slechts drie maanden vastgehouden werd in de gevangenis, u vervolgens twee maanden onder huisarrest verbleef bij uw ouders en u daarna ondergedoken verbleef bij uw neef in Beit Hanoun (CGVS, p. 19). Dat uw zus beweert dat u drie jaar in de gevangenis vastgehouden werd is onbegrijpelijk. Hoewel uw zus beweert dat zij in 2012 niets wist van uw problemen omdat zij op dat moment een intensieve ivf-behandeling kreeg en hierdoor niemand haar het slechte nieuws van uw problemen wou vertellen, kan deze uitleg allesbehalve overtuigen (CGVS S.(...) H.(...) M.(...) S.(...), p. 18-19). Zelfs als uw zus hier in 2012 niet over zou zijn ingelicht, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat uw familie haar hier later wel over ingelicht zou hebben. Eens te meer daar u aangeeft dat u, na uw drie maanden in de gevangenis, van juni tot augustus 2012 onder huisarrest bleef in de woning van uw ouders en uw overige zussen u toen ook thuis kwamen bezoeken (CGVS, p. 19 en 25). Dat niemand uw zus, op eender welk moment, ingelicht zou hebben over uw situatie is volstrekt ongeloofwaardig. Uw zus is uit Gaza gevlucht om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van problemen die volledig voortvloeien uit problemen die u in het verleden in Gaza gekend zou hebben. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij beter op de hoogte is van de oorzaak

van haar problemen en de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor dan wel na haar vertrek, en dit door zich onder andere te informeren bij haar familieleden, waaronder uzelf - jullie vertoeven immers allebei in België. Dat uw zus desondanks dergelijke foutieve en ontoereikende verklaringen aflegt over uw problemen, die de basis vormen voor de problemen die zij later gekend zou hebben, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven.

Ten vierde is de timing van uw vertrek uit Gaza hoogst bevreemdend te noemen. Hoewel u zelf aanhaalde dat u reeds vanaf 22 maart 2012 problemen had met Ka.(...) K.(...) en de interne veiligheidsdienst, heeft u Gaza pas op 18 december 2016 verlaten en bleef u, nadat u in augustus 2012 gevlucht was van uw huisarrest, gewoon gedurende een periode van meer dan vier jaar bij uw neef in Beit Hanoun wonen (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u gedurende deze periode niet ondergedoken bleef in zijn huis, zo geeft u immers aan dat uw neef landbouwgrond had en u met hem meewerkte op zijn boerderij (CGVS, p. 9-10). Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen en de door u voorgehouden vrees lijkt uw vertrek uit Gaza allesbehalve dringend te zijn geweest. U beweert hierbij dat er in de regio van Beit Hanoun allemaal landbouwgronden waren en u veilig was in de woning van uw neef omdat niemand van Hamas of Al-Qassam u daar kon bereiken (CGVS, p. 10). Hoewel de regio van Beit Hanoun mogelijks een afgelegen gebied is met landbouwgronden, is het echter weinig aannemelijk dat dermate machtige groeperingen als Hamas of Qassam u daar niet konden grijpen. Dat Ka.(...) K.(...), die volgens u een hoge functie had bij Al-Qassam (CGVS, p. 22), u gedurende een periode van vier jaar niet zou hebben weten lokaliseren in Beit Hanoun is bijgevolg evenzeer weinig aannemelijk. Eens te meer daar u gewoon bij één van uw familieleden verbleef. Dat u doelbewust wachtte tot eind 2016 om Gaza te verlaten, en u sinds augustus 2012 persoonlijk geen problemen meer kende, relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan na uw vertrek uit Gaza, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanpak. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan over de problemen die u in Gaza gekend zou hebben en stelt u hierbij dat u niet aan het verleden wil denken (CGVS, p. 30). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst, de politie en de rechtbank en het document betreffende uw huisarrest dient te worden opgemerkt dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanpak kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen, volstaan deze documenten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven betreft het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten überhaupt niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus een zeer geringe bewijswaarde. Wat betreft de krantenartikelen over de dood van K.(...) K.(...) dient te worden opgemerkt dat deze geenszins een bewijs vormen voor de door u aangehaalde problemen. In deze krantenartikelen zou immers op geen enkel moment verwezen worden naar u (CGVS, p. 15).

Bijkomend legt u ook nog enkele medische attesten voor ter staving van de fysieke letsels die u opgelopen zou hebben omwille van uw problemen en de psychische problemen waaraan u zou lijden. Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan

verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uw medische/ psychische toestand en de bijhorende medische attesten kunnen bijgevolg uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit de neergelegde medisch rapporten, hoe dan ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien dateert het meest recente attest van maart 2018 en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelfs aan dat u uw situatie ondertussen veel verbeterd was ten opzichte van uw aankomst in België (CGVS, p. 15)."

U beroept zich op dezelfde elementen als uw broer. Het gegeven dat u hier louter bijkomende verklaringen over aflegt, doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die uw broer M.(...) in Gaza gekend zou hebben met de familie van K.(...) K.(...), kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben in Gaza. De door u aangehaalde problemen zouden immers enkel en alleen voortvloeien uit de problemen die uw broer gekend zou hebben.

Hiernaast roept de door u geschetste gang van zaken bijkomend ook heel wat vragen op. Het is immers hoogst bevreemdend dat de familie van K.(...) K.(...) u gedurende een periode van vijf maanden bij u thuis zou lastigvallen en er mee dreigde u te vermoorden, maar er verder nooit iets anders gebeurd zou zijn en zij nooit enig gevolg gegeven zouden hebben aan hun dreigementen (CGVS, p. 20-23). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien zij het daadwerkelijk op u gemunt hadden, zij niet maandenlang enkel verbale dreigementen zouden uiten maar hun dreigementen ook in daden zouden omzetten. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop van de feiten tast verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan.

Voorts geeft u aan dat mensen die in hetzelfde gebouw als u woonden nog dikwijls naar uw man bellen en op jullie deur kloppen, maar er verder na uw vertrek uit Gaza niets meer gebeurd zou zijn met uw familie (CGVS, p. 23-24). Nochtans moet het voor uw belagers, die toch tot Al-Qassam en Hamas zouden behoren, niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie momenteel verblijft. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in ernstige mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22

gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie

in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken (COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018). Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u hogere studies hebt gedaan, zo zou u immers een diploma voor leerkracht lager onderwijs behaald hebben aan de Vrije Universiteit van Al-Quds (CGVS, p. 12). Hoewel u in Gaza nooit gewerkt zou hebben, kan wel aangenomen dat u over de nodige scholing beschikt om in Gaza aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden. Zo verblijven uw echtgenoot, kinderen, ouders en verschillende broers en zussen momenteel nog steeds in Gaza. Uw echtgenoot en kinderen verblijven momenteel bij uw schoonouders, waar u in de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza ook verbleven zou hebben. Bovendien zouden jullie nog altijd over een eigen woning beschikken in de wijk Al-Namsawi (CGVS, p. 4-8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza in uw eigen huis, bij uw ouders, schoonouders of broers en of zussen onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven werkt uw echtgenoot momenteel nog steeds als boekhouder bij de Al-Iskan bank in Khan Younis en verdient hij daar maandelijks 750 Jordaanse dinar (omgerekend zo'n 934 €) mee, een goed loon dat voldoende zou zijn om mee rond te komen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven krijgen twee van uw broers momenteel nog steeds een loon uitbetaald omdat zij voor de Palestijnse Autoriteit werkten, een loon dat klaarblijkelijk voldoende is om heel de familie mee te ondersteunen (CGVS, p. 7). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Gaza over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de

regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaiï Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaiï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaiï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaiï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie

toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen u opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliëse blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliëse strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëliëse strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëliëse blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op

Israëliisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëliische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëliische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëliisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëliische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëliische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëliische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en

machtsoverschrijding, poneert verzoekster dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet zij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiair beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D, lid 1 van het vluchtelingenverdrag, dient verzoekster in eerste instantie uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van artikel 1D de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen verzekeren is, dient onderzocht te worden of zij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA *“om welke reden dan ook is opgehouden”*. Voor de interpretatie van deze zinsnede verwijst verzoekster naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012) en UNHCR, *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”*, 2013. In het arrest El Kott stelt het Hof van Justitie dat bij het bepalen of de bijstand daadwerkelijk is opgehouden ten aanzien van een bepaald persoon de bevoegde nationale autoriteiten dienen na te gaan *“of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”*. Bij dit onderzoek dient rekening gehouden te worden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof bepaalt dat *“gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”*. Bij dit onderzoek dienen alle factoren individueel te worden beoordeeld, artikel 4, § 3 van de Kwalificatierichtlijn is hierop naar analogie van toepassing. Verzoekster wijst erop dat de positie van UNHCR over de interpretatie van artikel 1D gelijkloopt met die van het Hof van Justitie in dit arrest. Het begrip *“om welke reden dan ook”* mag niet restrictief geïnterpreteerd worden. De zinsnede omvat de beëindiging van UNRWA als agentschap, de onderbreking van haar activiteiten of elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon die maakt dat hij zich niet onder de bijstand van UNRWA kan plaatsen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling. Beschermingsgerelateerde obstakels kunnen zowel individuele bedreigingen als risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid zijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekster is van mening dat zij in toepassing van artikel 1D, lid 2 *ipso facto* erkend dient te worden als vluchteling. In eerste instantie argumenteert zij dat zij zwaar getroffen wordt door leden van Al-Qassam (de gewapende vleugel van Hamas). Het leven wordt haar naar eigen zeggen in Gaza onmogelijk gemaakt door Hamas. Zij werd met andere woorden gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest El Kott. Verzoekster hekelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met haar profiel, namelijk een vrouw in Gaza, alsook behorend tot de familie van een lid van Fatah (de broer K. werd opgesloten gedurende 40 dagen want hij is Fatah-lid). Uit het dossier blijkt niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzocht heeft welke risico's familieleden van een lid van Fatah en doelwit van een bloedwraak in Gaza lopen t.a.v. Hamas en Al-Qassam, kern van verzoeksters asielrelaas. Er is hieromtrent geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal is naar mening van verzoekster dan ook tekortgeschoten aan haar onderzoeksplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en heeft niet voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie. Dat het Commissariaat-generaal haar relaas niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of zij zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, aldus verzoekster, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 45.396 van 24 juni 2010).

Verzoekster benadrukt dat zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als haar boer M.S. (RvV nr. X) en verklaart uitdrukkelijk geen andere problemen te kennen die niet gelinkt zijn aan de problemen van haar broer. Zij herneemt daarom de argumenten die werden uiteengezet in het beroepsverzoekschrift dat door haar broer bij deze Raad werd ingediend: *“Het blijkt*

uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en meer in het bijzonder uit zijn arresten I. v. Zweden van 5 september 2013 en R. J. c. Frankrijk op 19 september 2013 over mogelijke schendingen van artikel 3 van het verdrag, dat wanneer de aanvrager van internationale bescherming een gedetailleerd medisch certificaat indient, onnauwkeurigheden of zelfs gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal niet kunnen volstaan om uit te sluiten het risico van behandeling dat in strijd is met artikel 3, zoals gestaafd door de medische bevindingen. In het onderhavige geval bevatten de medische verklaringen die door de asielzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag zijn ingediend, de kwalificaties die verenigbaar zijn met lichamelijk en geestelijk letsel als gevolg van een slechte behandeling.

Een arrest van de Raad van Staat (no X du 26mars 2019) stelt vast dat "Après avoir remis en cause la valeur probante des certificats médicaux en raison du fait que leurs auteurs ne sont pas témoins des faits pouvant être à l'origine des lésions constatées et après avoir souligné le caractère nécessairement subjectif de l'attestation relative au suivi psychologique du requérant, le juge administratif considère qu'eu égard aux lacunes et imprécisions du récit quant au vécu du requérant chez son « maître », et à l'absence de toute référence dans le récit aux sévices pouvant expliquer les lésions constatées (morsures, brûlures, coups avec tige métallique) les nouveaux éléments ne sont pas de nature à en rétablir la crédibilité.

En procédant de la sorte, le juge administratif n'a pas procédé à un examen circonstancié du risque de persécution et d'atteintes aux droits garantis par les articles 3 et 4 de la Convention mais a fondé son raisonnement sur la base de la seule incidence que les éléments nouveaux pourraient avoir sur l'appréciation déjà émise quant au manque de crédibilité des déclarations faites dans le cadre de la première demande d'asile.

La simple mise en perspective des attestations médicales nouvellement produites par rapport à l'appréciation déjà émise sur la crédibilité du récit dans le cadre de la première demande d'asile, sans évaluer les risques que les cicatrices constatées par ces attestations sont susceptibles de révéler, est insuffisante dès lors que, comme l'a souligné la Cour européenne des droits de l'homme dans les arrêts précités des 5 et 19 septembre 2013, le manque de crédibilité du récit lié à son caractère vague et peu étavé ne peut suffire à justifier la non prise en compte de certificats médicaux objectivant les sévices subis allégués. "

De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal documenten die wordt niet betwisting door het CGVS. Deze documenten bewijzen dat hij problemen met Hamas had met interne veiligheidsdienst, de politie en oor een oproepingsbrief van de rechtbank en een documenten betreffende zijn huisarrest.

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen. Inderdaad, in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus. de asielaanvraag. Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of anderszins van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningsrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

(...)

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de aanvrager te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de aanvrager als geheel plaatsen.

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de aanvrager die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de aanvrager een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de aanvrager zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: "it is important to separate credibility assessment from general evidentiary assessment in asylum procedure and to consider credibility as a factor impacting on the value and weight of the evidence, but not on the theme of proof itself. The effect of testimony that is not credible is that the value of that testimony for evidentiary assessment is low or none, not that the theme

of proof cannot be established. Hence, credibility assessment is not itself linked to assessment of the refugee status of the applicant - credibility is not a prerequisite for refugee status.

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft. Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaard) in het frans stond in het nota van Nansen. (Zie Stuk 4)

Niettemin, deze rapport bewijst oo dat de rechtspraak is aan het veranderen. (Zie RvV, n° X du 26october 2018, §2.3.2; RvV, n°X du 8 mei 2018, §2.2.2; RvV, n°X du 26 april 2018, § 2.2.2 ; RvV, n°X du 2 augustus 2018, § 2.3.2. 52 en ook zie: RvV, n° X du 25 september 2018, RvV, n° X du 2 augustus 2018, § 2.4.3.4 ; RvV, n°X du 5 october2018; §2.4.2.2.)

Artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 (vorige vervolgingen)

Bovendien wil de verzoekende partij de inhoud van artikel 48/7 in herinnering roepen, waarin dat uitdrukkelijk staat dat "[h]et feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. "

De CGVS heeft dit beginsel geschonden, dat vereist dat rekening wordt gehouden met het feit dat een asielzoeker in het bijzonder reeds is vervolgd of ernstige schade heeft geleden als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees voor vervolging of vervolging van de eiser. het reële risico op ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om te geloven dat deze vervolging of ernstige schade niet opnieuw zal gebeuren.

De medische attest van 30 maart 2018 stelt vast dat de verzoekende partij heeft ondergaan vervolging; "Cicatrice d'une dizaine de cm sur le flanc droit et la cuisse droite dues à des coups reçus à gaza" "la présence de symptôme traduisant une souffrance psychologique" "Syndromepost-traumatique très important"

Bovendien heeft de CGVS geen rekening houden met de emotionele sfeer gedurende het heel interview van Mijnheer S.(...). (Zie opmerking van Advocaat op latse pagina van het interview van Mijnheer).

De aangevoerde documenten door verzoekende partij leiden tot de conclusie dat verzoeker in het onderhavige geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, hetgeen de toepassing van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 verklaart. (voorheen 57/7bis) (In deze zin: CCE n °X van 11 oktober 2012)

Daarom begaat het CGVS duidelijk een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees van de verzoeker om opnieuw vervolgd te worden of nieuwe ernstige inbreuken te lijden."

Verzoekster vervolgt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom tot op de dag van vandaag hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastroom opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoekster, die nog stelt dat de collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade, en de regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, ervoor heeft gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoekster zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaken. Verzoekster wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM echter een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-staatelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoekster merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. Recentelijk kondigden de Israëlische autoriteiten bovendien aan dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe. Verzoekster besluit dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en op reguliere tijdstippen uitgevoerde militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoekster dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Dit gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven. Gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoekster dan ook geconcludeerd worden dat het een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM (RvV nr. X van 7 augustus 2015; RvV nr. X van 16 februari 2017).

Uit de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat de Raad van mening is dat terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoekster stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoekster volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoekster dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Zij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoekster wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutatis mutandis* de redenering van het EHRM in het

arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Indien er toch twijfel zou zijn over de geloofwaardigheid van haar relaas, vraagt verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de Nansen Note 2019/1 *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”* en de Nansen Note 2018/03 *“Évaluation de la preuve en matière d’asile: l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique”*.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Tensions en mars 2019”* van 1 april 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019, de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

4.2. Ter terechtzitting van 21 februari 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een klacht ingediend door de Procureur Generaal van de Palestijnse Autoriteit tegen de broer van verzoekende partij, opgemaakt in 2012 met vertaling in het Nederlands, een attest van de wetsdokter, niet gedateerd, met betrekking tot het overlijden van K.K., met wie de broer van verzoekende partij een relatie zou hebben gehad met vertaling in het Nederlands, een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Khan Younis dd. 26 maart 2015 waarin de broer van verzoekende partij wordt veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar met vertaling in het Nederlands, een getuigenverklaring dd. 4 april 2019 van de familie H. dewelke bevestigt dat de broer van verzoekende partij en zijn familie (zonen en dochters) geïntimideerd worden door de familie K. met vertaling in het Nederlands en een bevel tot arrestatie na schuldigverklaring in hoofde van de broer van verzoekende partij dd. 6 april 2015 met vertaling in het Nederlands.

Met betrekking tot deze neergelegde aanvullende nota van de verzoekende partij vraagt de voorzitter ter terechtzitting van 21 februari 2020 aan de verwerende partij een schriftelijk verslag op te stellen conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij legt een schriftelijk verslag neer op 26 februari 2020.

4.3. Op 7 mei 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

5. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die zij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen en de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit haar verklaringen blijkt dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit haar verklaringen niet blijkt dat er wat haar betreft omstandigheden buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil bestaan die haar zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en zij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) haar, gezien het ongeloofwaardig karakter van haar verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sināï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoekster geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas haar niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat zij beschikt over een identiteitskaart, geen redenen voorhanden zijn om

aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om een paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 maart 2019 (CG nr. 1818810), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

8. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

8.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekster als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

8.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

8.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

8.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019

lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

8.2.3. Redenen buiten verzoeksters invloed en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

8.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoeksters vluchtmotieven
- verzoeksters socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan haar situatie die haar in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoekster betwist dat zij kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 februari 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish,

enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaiï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift is immers niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoekster brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per

week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met de familie K., die een grote verantwoordelijkheid en invloed heeft binnen Al-Qassam, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre zij te dezen verwijst naar de arresten nr. X van 16 januari 2019 en nr. X van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale

bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalme. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse

slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten

verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastroom kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastroom, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

8.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

8.2.3.4.1. Verzoeksters socio-economische situatie in Gaza

Verzoekster is van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliësch autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliësch blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoekster in dit verband verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast

worden, verzoekster dient aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u hogere studies hebt gedaan, zo zou u immers een diploma voor leerkracht lager onderwijs behaald hebben aan de Vrije Universiteit van Al-Quds (CGVS, p. 12). Hoewel u in Gaza nooit gewerkt zou hebben, kan wel aangenomen dat u over de nodige scholing beschikt om in Gaza aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden. Zo verblijven uw echtgenoot, kinderen, ouders en verschillende broers en zussen momenteel nog steeds in Gaza. Uw echtgenoot en kinderen verblijven momenteel bij uw schoonouders, waar u in de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza ook verbleven zou hebben. Bovendien zouden jullie nog altijd over een eigen woning beschikken in de wijk Al-Namsawi (CGVS, p. 4-8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza in uw eigen huis, bij uw ouders, schoonouders of broers en of zussen onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven werkt uw echtgenoot momenteel nog steeds als boekhouder bij de Al-Iskan bank in Khan Yunis en verdient hij daar maandelijks 750 Jordaanse dinar (omgerekend zo’n 934 €) mee, een goed loon dat voldoende zou zijn om mee rond te komen (CGVS, p. 8-9). Daarenboven krijgen twee van uw broers momenteel nog steeds een loon uitbetaald omdat zij voor de Palestijnse Autoriteit werkten, een loon dat klaarblijkelijk voldoende is om heel de familie mee te ondersteunen (CGVS, p. 7). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Gaza over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.”* Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster geenszins volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza

evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Opnieuw kan de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

8.2.3.4.2. Verzoeksters vluchtmotieven

Zoals verzoekster nogmaals uitdrukkelijk benadrukt in het verzoekschrift, baseert zij haar verzoek om internationale bescherming integraal op de problemen die haar broer, S. M. M. S. (RvV nr. X), in de Gazastrook zou hebben gekend omwille van zijn relatie met een meisje. Aan deze problemen kan echter geen geloof worden gehecht. In 's Raads arrest nr. X van 8 april 2020 wordt dienaangaande het volgende overwogen:

"(...) 2.3.4.2.2.3.2. De vluchtmotieven van verzoeker

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de Gazastrook ontvlucht is omwille van problemen met de familie van een meisje, K. K., dat samen met hem studeerde aan de universiteit. Dit meisje zou door haar oom, die een verantwoordelijke was bij Al-Qassam, zijn doodgeschoten omdat hij het niet kon verdragen dat zij met verzoeker op 22 maart 2012 naar het strand was gegaan. Verzoeker zelf zou op 22 maart 2012 geblinddoekt zijn meegenomen naar een begraafplaats en daar zijn geslagen en messteken hebben gekregen in zijn buik. Hij zou door zijn broer naar het ziekenhuis gebracht zijn en een uur nadat hij het ziekenhuis had verlaten gearresteerd zijn geweest door de interne veiligheidsdienst en gedurende drie maanden in de gevangenis zijn vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Na zijn vrijlating in juni 2012 zou verzoeker onder huisarrest zijn geplaatst, waaraan hij na twee maanden zou zijn ontkomen door naar de boerderij van zijn neef te vluchten. Verzoekers familie zou een viertal keer bedreigd en mishandeld zijn geweest door de oom van K. K. en verzoeker zelf zou door de rechtbank bij verstek veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Op 18 december 2016 zou verzoeker erin geslaagd zijn Gaza te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat aan voormelde problemen geen geloof kan worden gehecht, omdat (i) de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen zijn verklaringen over wat er op 22 maart 2012 zou zijn gebeurd, over het feit of een verzoeningscommissie hem al dan niet zou hebben bezocht in de gevangenis, over zijn laatste verblijfplaatsen in Gaza, over het moment waarop hij bij verstek zou zijn veroordeeld, en over de woonplaats van zijn ouders, omdat (ii) er een grote discrepantie werd waargenomen tussen de verklaringen die verzoeker en zijn zus H. in het kader van hun verzoek om internationale bescherming hebben afgelegd, omdat (iii) de timing van verzoekers vertrek uit Gaza hoogst bevreemdend is, en omdat (iv) verzoeker in België geen navraag meer heeft gedaan naar de problemen die hij in Gaza zou hebben gekend.

Ter staving van zijn relaas legt verzoeker tijdens de administratieve procedure twee oproepingbrieven van de interne veiligheidsdienst, een oproepingsbrief van de politie, een convocatie van de rechtbank en een document betreffende een huisarrest neer (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten', nr. 3-7). Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een klacht van de procureur-generaal van de Palestijnse Autoriteit tegen hem, een attest van een wetsdokter met betrekking tot het overlijden van K. K., een aanhoudingsbevel na schuldigverklaring afgegeven op 6 april 2015, een vonnis van 26 maart 2015 waarin hij veroordeeld wordt tot een celstraf van vijf jaar, en een getuigenverklaring met betrekking tot intimidaties en doodsb bedreigingen jegens zijn familie. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts fotokopieën en geen originele documenten neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Voormelde documenten kunnen bijgevolg niet volstaan om de waarachtigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten te bewijzen.

Voorts legt verzoeker tijdens de administratieve procedure enkele krantenartikelen over de dood van K. K. neer alsook de internetlinks naar deze artikels. Blijkens verzoekers verklaringen wordt hij in deze artikelen echter nergens vermeld (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze artikelen kunnen dan ook niet dienen ter staving van verzoekers persoonlijke vluchtmotieven.

Wat betreft de medische documenten die verzoeker neerlegt ter staving van de fysieke letsels en de psychische problemen die hij zou hebben opgelopen omwille van zijn problemen met de oom van K. K., wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt:

“Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.”

Verzoekers verwijzing naar twee arresten van het EHRM, met name het arrest I./Zweden van 5 september 2013 en het arrest R.J./Frankrijk van 19 september 2013, is in dezen niet dienstig ter weerlegging van de voorgaande motieven. De Raad merkt op dat uit lezing van voormelde arresten niet kan worden besloten dat medische attesten zonder meer in aanmerking dienen te worden genomen als aanwijzing of bewijs van de vervolgingsfeiten die de betrokken verzoeker aanhaalt en die de daarin vastgestelde fysieke en/of psychische letsels zouden hebben veroorzaakt. Verzoeker toont niet aan dat in casu gelijkaardige feiten en omstandigheden aan de orde zijn als deze die ten grondslag lagen aan voormelde arresten. Zoals verwerende partij in haar verweernota terecht opmerkt, betwijfelden de nationale autoriteiten in de zaak I./Zweden op zich niet dat de (eerste) verzoeker gefolterd was, doch meenden zij dat hij niet voldoende aannemelijk had gemaakt waarom en door wie hij zou zijn gefolterd. Het EHRM wees op de ernstige en zichtbare letsels op het lichaam van betrokkene en op het feit dat deze letsels volgens de in deze zaak neergelegde medische attesten consistent zijn met de uitleg van betrokkene wat betreft het tijdstip en de omvang van de foltering die hij zou hebben ondergaan (EHRM 5 september 2013, I./Zweden, §§ 61 en 67-69). In voormelde zaak R.J./Frankrijk weerhield het EHRM een ernstig vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM gelet op de aard, de ernst en het recente karakter van de verwondingen van betrokkene, zoals deze blijken uit het medisch attest dat ter staving van deze verwondingen werd neergelegd (EHRM 19 september 2013, R.J./Frankrijk, § 42). Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat het in casu neergelegde medisch attest van 30 maart 2018 bewijst dat hij vervolging heeft ondergaan. Het attest maakt melding van een litteken van een tiental centimeter aan de rechterkant van het lichaam dat volgens verzoekers verklaringen het gevolg is van slagen hem toegediend door de politie in Gaza. De behandelend arts spreekt er zich in dit attest niet over uit of het vastgestelde letsel al dan niet verenigbaar is met de verklaringen van verzoeker. Verder is in het attest sprake van symptomen van psychologisch lijden en een aanzienlijk post-traumatisch syndroom, zonder enige toelichting. Gelet op het summiere karakter van deze vaststellingen, kan uit het attest geen bewijs noch een vermoeden worden afgeleid dat verzoeker het slachtoffer werd van foltering. Het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State van 26 maart 2019, waarin verwezen wordt naar voormelde arresten van het EHRM, is omwille van voornoemde redenen evenmin dienstig.

Het door verzoeker neergelegde paspoort en de fotokopieën van zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, zijn UNRWA-registratiekaart en een attest van de universiteit hebben geen betrekking op de kern van zijn relaas.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hoger is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft

uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en niet aannemelijk maakt dat hij het mandaatgebied van UNRWA diende te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, dient te worden vastgesteld dat hij desbetreffend slechts verwijst naar zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de oom van K. K. omwille van zijn omgang met dit meisje, enerzijds, en het feit dat zijn broer lid van Fatah zou zijn, anderzijds. Wat het lidmaatschap van verzoekers broer K. van Fatah betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet verklaard heeft enige problemen te hebben gehad noch te vrezen omwille van het loutere feit dat zijn broer tot Fatah zou behoren. Volgens verzoekers verklaringen zou zijn broer in 2014 of 2015 gedurende veertig dagen opgesloten zijn geweest door de interne veiligheidsdienst op beschuldiging van betrokkenheid bij een partij. Desgevraagd gaf verzoeker evenwel aan te denken dat de opsluiting van zijn broer eerder met zijn persoonlijke probleem met de oom van K. K. te maken had dan met het lidmaatschap van Fatah, aangezien zijn broer al sinds zijn jeugd aangesloten zou zijn bij Fatah (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27 en 28). In zoverre verzoeker thans in voorliggend verzoekschrift zou aanvoeren dat hij problemen met Hamas vreest omwille van het enkele feit dat zijn broer tot Fatah behoort, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het bestaan van een persoonlijke vrees om die reden in zijn hoofde onderbouwt. Overigens werd aan verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verteld heeft, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). In het licht van voorgaande vaststellingen kan verzoeker de commissaris-generaal niet ernstig verwijten geen onderzoek te hebben gevoerd naar het risico dat familieleden van een lid van Fatah lopen en hierover geen informatie te hebben opgenomen in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle relevante elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen bij de asielinstanties en niet slechts voor het eerst in het kader van het beroep tegen een negatieve beslissing aangaande dit verzoek.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat uit de neergelegde medische attesten niet blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen omwille van psychische problemen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende terechte overwegingen:

“Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien dateert het meest recente attest van maart 2018 en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelfs aan dat u uw situatie ondertussen veel verbeterd was ten opzichte van uw aankomst in België (CGVS, p. 15).”

Waar verzoeker wijst op de emotionele sfeer gedurende zijn persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (...).”

Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtredenen, die immers volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat haar broer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, en besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de persoonlijke feiten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. Verzoekster komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas, het uiten van blote beweringen en het pomen van een vrees ten aanzien van Al-Qassam en Hamas, waarmee zij echter niet vermog haar geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster nog hekelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met haar profiel, met name een vrouw uit Gaza en een familielid van een lid van Fatah (haar broer K.), noch dat het Commissariaat-generaal heeft onderzocht welke risico's familieleden van een Fatah-lid, tevens het doelwit van een bloedwraak, lopen, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat het door haar uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekster toont voorts geenszins *in concreto* aan dat zij zich louter omwille van het feit dat zij een familielid is van een lid van Fatah of het feit dat zij een vrouw is in Gaza in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Verzoekster kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet ten kwade duiden geen onderzoek te hebben gevoerd naar een mogelijke vrees of een eventueel risico voortvloeiend uit deze aspecten van haar profiel. Zij maakte doorheen haar verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op geen enkel ogenblik gewag van een dergelijke vrees of risico. Verzoekster haalde enkel de problemen die ontstonden omwille van de verboden relatie tussen haar broer M. en een meisje van de familie al-K. aan als reden voor haar vertrek uit Gaza. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd haar bovendien uitdrukkelijk gevraagd of zij alle problemen en redenen kenbaar had gemaakt die aanleiding hadden gegeven voor haar verzoek om internationale bescherming, waarop verzoekster evenmin melding maakte van andere redenen dan de voormelde verboden relatie van haar broer. Evenmin wees de op het persoonlijk onderhoud aanwezige advocaat op een vrees of een risico in hoofde van verzoekster omwille van haar familieband met een lid van Fatah of omwille van het feit dat zij een vrouw is (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 24). De Raad benadrukt dat het aan verzoekster zelf is om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Ook in het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk gesteld: *“De verzoekende partij baseert haar asielaanvraag op dezelfde motieven als haar broer, Mijnheer S.(...) M.(...) en verklaart te geen andere problemen te hebben die niet zijn gelinkt aan de problemen van haar broer.”*

De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Haar identiteitskaart, het attest van UNRWA, haar UNRWA-kaart, haar geboorteakte en de kopieën van de geboorteakte van haar echtgenoot, van de geboorteaktes van haar dochters, van haar huwelijksakte en van één pagina uit haar paspoort tonen slechts haar identiteit, herkomst, UNRWA-registratie en familiesamenstelling aan, gegevens die in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Ook de ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen verzoeksters geloofwaardigheid niet herstellen. Integendeel, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Khan Younis dd. 26 maart 2015 waarbij de broer van verzoekende partij wordt veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar, doet niets af aan de pertinente vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat verzoeksters broer doorheen zijn opeenvolgende verklaringen niet in staat bleek te zijn om duidelijke en eensluidende verklaringen af te leggen omtrent zijn veroordeling, hetgeen de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ernstige mate ondermijnt: *“(...) Eveneens is het opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie beweerde dat u in 2016 bij verstek veroordeeld werd tot een celstraf van vijf jaar en u de timing hiervan later corrigeerde naar midden 2017 (CGVS, p. 29). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers dat u eind 2014-begin 2015 veroordeeld werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Hiermee geconfronteerd stelt u in eerste instantie dat u zich mogelijk vergist heeft met de cijfers, maar beweert u vervolgens dat het proces begonnen was in 2014-2015 en het vonnis in 2017 werd uitgesproken (CGVS, p. 29). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers niet dat het proces eind 2014-begin 2015 opgestart werd, maar wel degelijk dat u toen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Er kan van u verwacht worden dat u een*

duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. (...)” Deze opmerking terzijde gelaten, is het de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoekster licht evenmin toe waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om de bij aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde documenten aan het verzoekschrift te voegen of zelfs voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers, 1) de klacht ingediend door de Procureur Generaal van de Palestijnse Autoriteit tegen de broer van verzoekende partij, opgemaakt in 2012, 2) het attest van de wetsoverheidsmedewerker, niet gedateerd, met betrekking tot het overlijden van K.K., met wie de broer van verzoekende partij een relatie zou hebben gehad, 3) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Khan Younis dd. 26 maart 2015 waarbij de broer van verzoekende partij wordt veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar en 4) het bevel tot arrestatie na schuldigverklaring in hoofde van de broer van verzoekende partij dd. 6 april 2015 dateren allen van lang voor het indienen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming op 19 september 2018 en zelfs van voor haar vertrek uit de Gazastrook op 15 augustus 2018. De getuigenverklaring dd. 4 april 2019 van de familie H. dewelke bevestigt dat de broer van verzoekende partij en zijn familie (zonen en dochters) geïntimideerd worden door de familie K., dateert van voor het indienen van het verzoekschrift (30 april 2019). De Raad dient dan ook vast te stellen dat voormelde documenten geen nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betreffen zodat deze stukken uit de debatten worden geweerd. De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest “*Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova en Rauf Emin Oglja Ahmedbekov tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*”, van 4 oktober 2018, in de zaak C-652/16, waarin het Europees Hof van Justitie oordeelde dat “*artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.*” (§ 103). De verwerende partij kan aldus worden gevolgd waar zij voornoemde stukken in haar schriftelijk verslag beoordeelt als volgt: “*Vooreerst stelt verweerder vast dat de door verzoekende partij neergelegde stukken deels dateren van voor het indienen van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. De getuigenverklaring dateert van voor het indienen van het verzoekschrift. Verzoekende partij verduidelijkt in haar aanvullende nota dd. 21 februari 2020 op geen enkele manier waarom zij deze stukken pas nu neerlegt. Verweerder partij meent bijgevolg dat verzoekende partij perfect in de mogelijkheid was om deze stukken eerder in de procedure neer te leggen, doch heeft zij dit nagelaten. Evenmin verduidelijkt verzoekende partij in haar aanvullende nota waarom deze stukken de motivering van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Voorts stelt verweerder vast dat de neergelegde documenten allen kleurenkopieën betreffen en geenszins originele documenten. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X) (RvV, nr. X van 21 december 2018).*”

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen (RvV, nr. X van 19 december 2018; RvV, nr. X van 13 december 2018).

De nieuwe bijgebrachte elementen vermogen geenszins de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.” Uit het administratief dossier blijkt dat op 27 februari 2020 het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt aan verzoekende partij. In dit schrijven werd gemeld dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet over een termijn van 8 dagen vanaf de kennisgeving van voornoemd verslag beschikt om een replieknota in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster heeft nagelaten dat te doen, zodat zij overeenkomstig artikel 39/76, §1, zesde lid van de

Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met het door verwerende partij in haar verslag ingenomen standpunt.

In de mate verzoekster nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

8.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoeksters persoonlijke situatie waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

8.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoekster bovendien niet aantoont dat zij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoekster zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat zij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenfinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Waar verzoekster voorts artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven bij artikel 16 van het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

10. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS